

VISSERIJ

E.E.G.-beleid

In de Europese Economische Gemeenschap geldt voor de visserij een dubbel regime. Vooreerst zijn de algemene schikkingen van het verdrag van Rome op de visserij van toepassing. Dit betekent dat op regelmatige tijdstippen de kwalitatieve en kwantitatieve beperkingen voor het verkeer van vis en visproducten tussen de lid-staten worden opgeheven en dat in de nabije toekomst een gemeenschappelijk douanetarief en een gemeenschappelijke handelspolitiek ten opzichte van derde staten zal tot stand komen. Het tweede regime spruit voort uit het feit dat de visserij volgens het verdrag onder de afdeling landbouw ressorteert. Hierdoor zal voor de visserij zoals voor de landbouw, een gemeenschappelijk beleid worden opgebouwd. Als doelstellingen voor dit beleid worden gesteld: de verhoging van de produktiviteit, de verzekering van een redelijke levensstandaard, de stabilisatie van de markt, de garantie inzake bevoorrading en redelijke prijzen voor de verbruikers, terwijl als vorm van het beleid drie mogelijkheden open liggen: 1) het opstellen van gemeenschappelijke regels inzake mededinging; 2) de verplichte coördinatie van de verschillende marktorganisaties en 3) een Europese marktorganisatie.

Welke vorm er voor de visserij ook wordt aangewend, het was van bij de aanvang duidelijk dat de realisatie niet op korte termijn kon worden uitgewerkt. Doch het onderbrengen van de visserij in de afdeling landbouw had meteen in de visserijmiddens enige ongerustheid verwekt. De gunstige ontwikkeling van de visserij werd afhankelijk gezien van het feit of de visserijbelangen al dan niet op voldoende wijze in de

schoot van de Europese organen zouden behartigd worden.

Degene die terughoudend en sceptisch waren, blijken gelijk te krijgen. Tot nog toe werd ten aanzien van het visserijbeleid in E.E.G.-verband — in tegenstelling met de landbouw — niets verwezenlijkt, er wordt zelfs voor de eerste maanden ook niets in het vooruitzicht gesteld. In de huidige omstandigheden moet op deze tekortkoming speciaal de nadruk worden gelegd.

Er zijn immers talrijke problemen die momenteel in een Europees verband — en zelfs ruimer — op een oplossing wachten.

Geciteerd kunnen worden de afstemming van de economische en sociale produktievoorwaarden, de coördinatie van de regelingen inzake aanvoer en afzet, de harmonisatie van de diverse steunmaatregelen, de verhouding tot de « zeven », enz.

Het is niet de bedoeling deze problemen te analyseren, teneinde ze onder de noemer van een visserijbeleid te brengen. Op een speciaal vraagstuk, nl. dit van de territoriale wateren en de visserijzones moet in de huidige omstandigheden wel even de aandacht getrokken worden.

Sedert de uitbreiding van de visserijgrenzen tot 12 zeemijl rond IJsland (1 september 1958) en vooral sedert het mislukken — op één stem na — van de Tweede Internationale Konferentie over het Zeerecht (maart-april 1960) wordt de bedreiging van het verlies van visgronden scherp gesteld. Een aantal landen zoekt in de mislukking van de Konferentie een motief

om unilateraal tot de uitbreiding van de territoriale wateren of de visserijzone over te gaan. Deze motivering wordt aangevuld door de economisch sterke afhankelijkheid van deze landen van de visserij in hun kustwateren en de uitputting of overbevissing van hun kustwateren.

Anderzijds tekent zich de tendens af van bilaterale overeenkomsten inzake breedtebepaling van de territoriale wateren of visserijgrenzen. Typisch is in dit opzicht de overeenkomst tussen Groot-Brittannië en Noorwegen. Noorwegen zal zijn visserijgrens bij de ratifikatie van de overeenkomst tot 6 zeemijl verleggen en na 10 jaar tot 12 zeemijl. De Britse visserijvloot krijgt echter het recht gedurende 10 jaar te vissen in het gebied van 6 tot 12 mijl. Verder werd overeengekomen om een viertal visserijzones tussen de 6 en de 12 mijl op bepaalde tijdstippen van het jaar voor de visserij te sluiten.

Zoals blijkt, heeft het Amerikaans-Canadees voorstel van Genève als basis gediend voor de onderhandelingen. Dit werd normaal ook verwacht.

Naar het voorbeeld van Groot-Brittannië voert West-Duitsland met Noorwegen momenteel onderhandelingen om tot een gelijkaardige overeenkomst te komen.

Deze politiek van bilaterale regelingen kan evenwel differentiële toestanden tussen belanghebbende landen doen ontstaan, terwijl anderzijds in economische gemeenschappen — zoals bijvoorbeeld de E.E.G. — het gevaar van afwenteling van de toegevingen op landen die in een minder sterke onderhandelingspositie staan, niet denkbeeldig is.

Men mag vooropzetten dat de E.E.G.-landen reeds lange tijd een gemeenschappelijke houding ten aanzien van de visserijgrenzen hadden moeten bepalen. De positie van Frankrijk, Italië, Nederland, West-Duitsland en België met betrekking tot het vraagstuk is wel niet identiek, doch de standpunten wijken niet van elkaar af. Daarbij vormt het probleem van de visserijgrenzen één van de hoekstenen van het te plannen gemeenschappelijk visserijbeleid in de E.E.G. Ten slotte zouden de E.E.G.-landen met een gemeenschappelijk standpunt sterker staan bij eventuele toekomstige bi- of multilaterale onderhandelingen. Het vraagstuk van de breedte van de visserijzones kan natuurlijk niet beperkt blijven tot zes landen, doch er mag niet vergeten worden dat bij onderhandelingen over de visserijgrenzen het een kwestie is van « geven en nemen ».

P. Hovart.